

בוודאי שלא!
אבל, תאמיני או לא,
ישנן הרבה סיבות טובות
להשתמש בטמפוני טמפקס.
למשל:

טמפוני טמפקס הם
האמצעי ההיגייני המודרני
והנוח... לשימוש פנימי,
כך שלעולם לא
ייווצר שום ריח
לוואי, ללא
חגורה, סיכות או תחת-
בושות עבות ואפשר
ללבוש כל בגד שמתחשק
לך... ושום דבר לא
ייראה... הטמפונים
והשפופרות. נשטפים בקלות
באסלת בית השימוש,
ללא בעיות.

אבל אל תאמיני סתם כך
להכרזותינו, או למיליוני
הנשים המשתמשות בהם.
החליטי בעצמך. נסי
את טמפוני טמפקס החודש.

טמפוני
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי סרקחת ובחברות
מובחרות. הסמוניות בקבלת רונמאות
וחומר הסברתי ישלחו 54 אנ' בבולי
דואר אל היבואים אינווס'אימפקס
בעים, תליאכבי, רחוב ירמיהו 38

בעולם

ארה"ב

אומה שלמה

יצאה מדעתה

במקום לשכוח, היא הולכת וגוברת. ה' סערה בדעתהקהל בארצות-הברית, בעקבות משפטו של סגן ויליאם קלי, הנאשם בטבח בכפר הדרום-וואט'נאמי מילאי — הופכת, בהדרגה, להוריקאן אימתני. זהו הוריקאן משונה ביותר, שדוגמתו ספק אם נראתה איפעם בארצות-הברית. את אופייה המזור מסמלת יותר מכל התמונה המתפרסמת בעמוד זה, המראה את ג'ורג' ואלאס, מושל מדינת אלאבאמה, יוצא מבי קור אצל קלי, הנתון במעצר-בית. כך מצאו את עצמם במחנה אחד, לראשונה בהיסטוריה, ואלאס הגזעני החשוד, הימני הקיצוני ומחנה השלום, המורכב מכוחות השמאל —

מושל ואלאס ועציר קלי

ימין ושמאל התאחדו —

החדש והפגלים הליברליים האחרים בחברה האמריקאית — כשהם מאוחדים בדרישה לשחרר את קלי. **הימנן הרוצח.** אמנם, סיבותיהם היו הפוכות. הימין יצא להגנת קלי בטענה שהיתה זו חרפה להעמידו למשפט, כשכל אשמתו היתה שמילא את חובתו כחייל טוב. השמאל, לעומת זאת, טען שהיה זה פשע להעמיד רק את קלי, ולא את מפקדיו. אחד הסימנים להתגברות הסערה היה תקליט שיצא השבוע לאור, ואשר מכר ב' מכה ראשונה כמות של 300 אלף עותקים. שמו: הימנן הקרב של סגן קלי.

שמי סגן קלי / אני חייל של ארץ זו. ניסיתי למלא את חובתי / ולנצח. אבל הם עשו ממני פושע / והחתימוני באות קין. בעוד אנו צועדים קדימה. רעי נפלו במאבקים / משמאל ומימין. בכדורי הלידה. ... במקום שאין בו חוק / מלבד הכוח. בעוד אנו צועדים קדימה. בעוד אנחנו נלחמים בג'ונגל / צעדו הם בהפגנות. בעוד אנחנו בשדות אורז מתנו / עזרו הם להכשילנו. בעוד אנחנו כדורים חסמנו / השמינו הם את אות הנטייה. אחד הבתים מתייחס ישירות למילאי: כבשנו את הכפר בג'ונגל / בדיוק כפי שהורנו.

לאש רובים מנגד השבנו באישנו. וכשהעשן התפזר / מאה שכבו מתים. המפקד: החייל שנותר בחיים / הוא היחיד היכול להילחם. ואין כל דרך אחרת להילחם / כשהיחיד בטווח-ראייה

בו אתה בטוח שאיננו הוואט'קונג / הוא היחיד שמינך. **הרמטכ"ל מכזה הצבא.** גם התקפה זו על חוגי השמאל הליברלים לא הקטינו את להט האהדה של חוגים אלה לקלי, ואת התקפותיהם על ניקסון. ניקסון מצידו, הוסיף לשערוויה, כאשר נתן להבין למעשה, שכבר החליט על גורלו של קלי — והוא יחון אותו, בתום הליכי העירעור. יחד עם זאת, בהכרזו על כך מראש, גם אם לא במילים מפורשות — עשה הנשיא את כל מערכת ה' שיפוט הצבאית לצחוק.

השופטים מתנצלים. שעורריית הת' נהגות של השמאל באמריקה, שתבע את זיכויו של קלי — רק בגלל שמפקדים מעליו לא הועמדו לדין — ושעורריית התנהגותו של ניקסון, לא היו היחידות השבוע. נוספו אליהן לפחות עוד שתיים.

האחת: שלטונות הצבא פירסמו "מיסמך-עובדות" — שלא היה אלא מכתב התנצלות, בו קבעו כי הצבא "חש חובה מוסרית וחוקית לשפוט את קלי, בהתאם להתחייבו-יותיה של ארצות-הברית לפי אמנת ג'נבה". היה זה שיא פנטסטי בעיות מושגים: שופ סיו של חייל שרצח אזרחים — מתנצלים עי' שהעמידו את האשם למשפט.

"גם אני רצחתי". שעוררייה נוספת: אמריקאים רבים, מכל רחבי היבשת, גילו במחאה על משפטו של קלי, כי גם הם אש' מים בפשעים דומים של רצח אזרחים ב' וואט'נאם, תבעו בפומבי להעמידם לדין. לפירסום מיוחד בהקשר זה זכה סרן (מיל) רוברט מרסקו, אחד משמונת חיילי הכומחות הירוקות שהאשמו — אך מעולם לא הועמדו לדין — לפני שנתיים ברצח אזרח וואט'נאמי שנחשדו על-ידם כסוכן כפול. "הרגתי את האיש לפי הוראות הסוכ'נות המרכזיות לביון", גילה השבוע מרסקו. "הוא היה סוכן שלי, והיתה זו אחריותי לחסלו, כאשר נחשד בבגידה. ההוצאה-להורג אושרה על-ידי כל שרשרת הפיקוד מעלי". **חרפה על אמריקה.** את דעתו של מרסקו, ושל שאר האמריקאים הנוצעים מימין, סיכם סגן הנשיא ספירו אגניו: "ה' פחדים והמתח הבלתי-רגילים של מלחמת הג'ונגל אינם יכולים להיות נתונים לשיפו-

כומתה-ירוקה מרסקו

— ימין רוצח

טם של קצינים היושבים בכורסאות נוחות בוואשינגטון. לעומת טשפת המוח ה' טוטאלית, נשמע קול גורמלי אחד לפחות, באומץ-לב ראוי לציון, מעל טור המאמרים הראשיים של הניו-יורק טיימס, שקבע "זע' קת ההמונים אין בה כדי לשנות את צידקת המשפט. זיכוי של קלי היה ממית חרפה על אמריקה". סיכם את הפרשה כולה עיתונאי גדול: "מאז סולק גנרל מקארתור מקוריאה, לא העריצה אמריקה חייל כמו את סגן קלי". כתב גיימס רסטון. "קלי הפך לגיבור של מלחמת וואט'נאם — אנטי-גיבור, האופייני למלחמה חסרת-זווה זו."

זקנים

בגיל ארבעים

האם אתה נחשב לצעיר או זקן? התשובה תלויה גם ביום הולדתך — אך לא רק. אתה עדיין צעיר, כאשר גישתך לחיים אומרת: "מה לכל הרוחות, אני יכול המיד לקום וללכת למקום אחר, לגיב אחר, לקריירה אחרת."

אתה זקן כאשר בוקר אחד אתה מסתכל בראי, ולפתע מגלה, לתדהמתך, שאינך הר' לך יותר לשום מקום. **התיבה לא רואה.** במחקר שסיים זה עתה אירגון ביטוח הבריאות הגדול בארצות-הברית, נתגלו כמה עובדות מעניינות אודות "הגיל הנשכח" — גיל העמידה, בו לא הת' עניין עד עתה איש, לעומת המחקרים הרבים שהוקדשו לצעירים ולזקנים. מסתבר, כי גיל העמידה איננו מתחיל כיום, כפי שחשבו פעם, בגיל 45, אלא בגיל 40 — ואף 35. בגיל ארבעים אדם כבר יכול בהחלט להיחשב זקן.

זה קורה לו כאשר הוא נתקף באותה הר' גשה המתוארת לעיל. או כאשר הוא חולף יום אחד ברחוב על פני צעירה יפה, ומגלה,

ברניט בארדו, 36

— זקנה

מוני קרטיס, 45

— ישיש

או נדמה לו שהוא מגלה, — שהיא אינה מבחינה בו כלל. **יאוש — מהורמונים.** משבר יאוש זה הוא אחד מסימני הברורים של גיל העמידה, הוא נופל על הגבר — בניגוד למנופוז אצל האשה — גם כתוצאה מהמס' גרת החברתית שבה הוא חי.

התהליך, לדעת חוקרים רבים, נגרם על-ידי שינוי בכמות ההורמונים המופשרים על-ידי הבלוטות האנדוקריניות. ההורמונים אלה משפיעים לא רק על רמת האנרגיה והמרץ שלך, אלא גם על נוהגי השינה, מישקלך, נשירת שערך, פעילותך המינית.

כאשר מתחיל אצלו תהליך זה, אין הגבר מרגיש כי מתחוללים בקירבו שינויים פיזי' לוגיים. הוא מרגיש כי את העצבנות, הפיק' פוק, היואש, הדיכאון — מבלי לדעת למה.

פבא כן, פבתא לא. כאשר נתקף ה' גבר במצב עגום זה, הוא מגיב בצורה חמור' רה — בעיקר בגלל שעד היום, לא הבין את משמעות מצבו. שום גבר בשנות השלו' שים שלו, ואפילו הארבעים, לא מוכן להר' דות כי עלומיו נסתיימו.

מאחר שלחצי גיל העמידה עלולים להביא גם לידי חוסר אונות מיני, נפוצה התופעה, בין גברים בגיל זה, של גירושין ונישואין לאשה צעירה. "לא איכפת לי להיות סבא", גיב אז הגבר. "אבל אינני מוכן להיות נשי לסבתא."

עורכי המחקר טוענים כי זו עשויה להיות אחת הברכות העיקריות שיביא מח' קרם: ההכרה במצב החדש, תביא הימנעות מתגובות שטות כמו נישואין כאלה — ה' מסתיימים באחוז גירושין מהגבוהים ביותר בארצות-הברית."